

לרותי

את המוסיקה יחד עם ישראל גולה אחר, מישה סגל. אורי הוא עדיין רווק, בן 32, גבוה,

להינשא אחרי חודש

הרכה לא הייתי צריכה לטרוח עם מיכתבה של (1023/84). היא כותבת כליכך נחמד. אין שום צורך בשיפוצים. היא מתחילה ב"שלום רותי, מקווה שדרכך אוכל סוף סוף להגיע אל הנחלה והשלווה. אולי..." וממשיכה: "בת 24, רווקה, סטודנטית לפסיכולוגיה, לא להיחלה: שיער כהיר מעבר לכתפיים, עיניים חומות, חטובה, נאה, מקסימה..." זה נשמע כמו אריזה לסבון: למרות שהתברכתי ברוב התכונות הטובות, פנימית וחיצונית, עדיין לא מצאתי גבר כלכך, וכשכרר מצאתי הוא נעלם. אולי זה ככה אצל כולם?

"מחפשת צילצול פעמוני-חתונה. גבר רציני, לנישואין בלבד. גבר בלי גיל באמת. שהגיל הכרונולוגי שלו לא משחק תפקיד. הוא יכול להיות גרוש, רווק, אלמן. רק לא נשוי, ולא בהליכים, חלילה. יש לי הרגשה שכל הגברים נמצאים בהליכים בזמן האחרון. שיהיה מסודר היטב, כולל הכל. חכם, גברי, פתוח, ליברלי, אמיתי, אחד שכף איתו. עוד דבר: אני לא בעד יציאות ארוכות בנות שנה ושנים. אפשרי להינשא אחרי חודש. רק לא יציאות ארוכות... טוב, רותי, או אם זה יצליח, מבטיחה הזמנה לרבנות (שונאת חתונות כאלו)."

כחיי שקשה לי להבין מה כליכך בוער בגיל 24, אבל מילא, אם זה מה שאת רוצה. תודה על ההזמנה. אני דווקא אוהבת חתונות, כל זמן שאני לא צריכה להיות הכלה.

את שואלת מה עם דני. אני אניג לך. הוא ביקש את היד שלי ושכח לבוא לקחת אותה.

קוראים לו לר

הוא מתחיל ב"רותי שלום, אשמח להיעזר בך, ואולי ייאמר גם 'רות' להתבודדותי". וממשיך: "קוראים לי לפעמים לר, וזה פוגע, אבל זה הסמל המיסחרי שלי. אני תימני נחמד בן 23, שאוהב לאהוב ושונא לשנוא. מחפש אותי, הנחמדה והבוגרת עד 30. רציתי שתהיה קצת אמידה, כי אני תפרן פיזית, אך עשיר רוחנית, ועם הרבה שאיפות". אם זה מה שחסר לך בחיים, בבקשה, כתבי אל (1024/84).

היה לנו ירח-דבש פנטסטי, אז החלטנו להתחתן.

זוהר מנסיכות

אורי הרפו, ישראלי שהלך לו קלף באמריקה. נסע לפני תשע שנים לבוסטון, כדי להשתלם במוסיקה. וארבע שנים אחר כך התנחל בלוס אנג'לס. התחלה היתה קשה, כפי שזה בדרך-כלל. התחרות בשטח שלו גדולה, אבל הוא אומר שהיה לו הרכה מול צנוע. כמו שאתם רואים, לא קובע שהצליח בזכות כישורונותיו. הוא כותב מוסיקה לטרטים ולסדרות טלוויזיה, מתזמר ומעבד. על בית קטן בערבה שמעתם? הוא תזמר שם כמה אפיוודות. הוא עושה זאת מזה שנתים בסידרה שעדיין לא הגיעה לארץ, אביר הלילה. לסירטו של מנחם גולן, נינג'ה 3, הוא הלחין

כבר איך זה בעברית. יש לי הרגשה שהוא לא יתנגד להיזכר. בעיר שבה אני גר יש אחוז השאפות הגדול ביותר בעולם. הוא אומר, כל מלצרית היא מהנסיון שלי, ככל שהן כפוטנציה. הן רגילות ושגברים רצים אחריהן ועושים הכל בשבילן. מופונקות כאלה, ממש נסיכות. היו לי כמה כאלה, ואני זוהר מהן. רוצה שבחורה תראה טוב, אבל שלא תהיה נסיכה. הוא מעדיף

הפירסום רודף אחריה

אחת הימות שקיפצו על המסך הקטן בחולצות טריקו הדוקות, בתשדיר הפירסומת הידוע לאשכוליות. היתה טלי לוי הבלונדית. מכה שלה. מאפרת טלוויזיה, המליצה עליה, וטלי, עם החן הטבעי שלה והגוף החטוב, התקבלה בהתלהבות. בזמן הצילומים אף אחד לא העלה על דעתו שהתשדיר יעשה כליכך הרבה רעש. היא אומרת: "אילו ידעתי שזה מה שיקרה, לא הייתי משתתפת בו". היא כחולת עיניים, קטנטונת (1.60) ודקיקה (44 קילו). לאבא שלה יש מעדניה בגבעתיים, אבל אוכל לא מעניין אותה באופן מיוחד. כיום היא בת 19, חיילת, משרתת כמש"קית ביחידת מחשבים. בינתיים רק טוראית. עוד חודש תקבל את הרב"ט. לפני האשכוליות פירסמה שמו. חש, שכנה. העובדת אצל צלם-פירסומת, המליצה עליה. טלי היססה. זה קצת הפחיד אותי, היא אומרת. אני לא מחפשת פירסומת, אבל החלטתי

טלי לוי

שמילא, הרי לא מזהים אותי, כי בכל תמונה אני יוצאת שונה. צריכים להיות חזקים בעיסוק הזה ואידישים לכל מיני הערות. צריך לחייך, לעשות כל מה שמבקשים ממך. אפילו כאשר הצלם נחמד, את מרגישה שמתמשים בך כבאובייקט חסר-רגשות". כנראה שהפירסום רודף אחריה. כשהציעו לה באחרונה להצטלם לסרטון קצר של חברה למשקאות קלים, הסכימה. היו כמה מועמדות, והיא נבחרה. יחד עם עוד שתי יפות. הצילום נעשה בבריכת-שחיה ומחוץ לה, והקטיריון לבחירה היה מי ראתה הכי טוב ברגע שהיא יוצאת מן המים. אבי כהן, הבימאי, רצה את טלי. היא בכלל לא טיפוס של נערת-זוהר. כמעט ולא מתאפרת. די שמרנית באופיה, מגדירה את עצמה כהולכת בתלם. רוצה ללמוד, אחרי הצבא, חינוך לגיל הרך, להתחתן, ללדת ארבעה ילדים ולחיות חיים שקטים. במישדר הפירסום, שהמיק את הטרטון, נתנו לה כינוי: נערת קריסטל (על-שם החברה) ולא סילביה".

אינטלקטואליות, שאפשר לדבר איתן, ועצמאיות, כמו שהוא אומר: "לא נכרכות כאלה. שמתאפרת. שבוחרות בארץ קצת נכרכות אחרי הגבר, מה אני יכולה לעשות בשבילך? תאכל משהו? זה אולי נעים, אבל אני לא מחפשת את שתבלה את זמנה בנישול וככביסה למטרות האלה אפשר להעסיק עוזרת-בית".

מושקף. לא יודע מתי יחזור לארץ, ואפשר להבין אותו. בינתיים הוא מגיע לכאן אחת לשנה או שנתיים, לחופשות ארוכות. הוא צימחוני, עושה יוגה, לא מעשן ולא סובל בחורות מעשנות. זה כמו להתנשק עם מאפרה, הוא משתמש בקליימס הישנה. "לא יצאתי המון זמן עם ישראליות", הוא מספר לי, "שכחתי

במדינה

(המשך מעמוד 47)

1000 מירסאות. מאה וכמה שנים יותר מאוחר חיים בארץ כ-58 אלף יוצאי צפון-אמריקה ואחד מהם, עורך-הדין התל-אביבי ליאון פיין, החליט, 23 שנים אחרי עלותו ארצה, לכתוב מרדף לעולה החדשי. פיין אינו פוסח על שום סעיף, מההכנות לעליה עד לאורח-החיים (ורמת-החיים) בארץ. הוא מלווה את העולה מן הרגע הראשון שהוא מגיע ארצה (לנמל-התעופה בג'ורג'יון, המרוחק 18 קילומטר מתל-אביב, 52 קילומטר מירושלים, 330 מאילת). אם העולה לא הולך ישר לאולפן, הרי עומדים לרשותו 30 אלף חדרים-מלון ואם הוא נכנס לצרות — מישפטיים, יש 8000 עורכי-דין; עסקיות — 3000 רואי-חשבון; בריאותיות — יש 1000 מייפאות של קופת-החולים הכללית.

טלפון לאביר-כביר. פיין שהיה שבועי שעבר בחרשות, ככלדר הרשות המישפטית לאביר-איי, כמעביר שערות-כלב לבדיקה מעבדתית (ראה מיסגרת בעמוד 47) לא החסיר בסיפרו מאומה. מרשימת ספרים להשכלה כללית על ישראל (הכוללת את מסה ומעש של חיים וייצמן ואת חופים בצריח של שבתאי טבת), דרך רשימת חוברות-ההרבה של הסוכנות היהודית (תנאי ההעסקה למתכנתים, פסיכולוגים וגננות, בין השאר) ועד למילון שימושי: לאונד-רוטאט — מיכבסה בשירות עצמי; פספורט — רכזו. ליתר בטחון הוא גם מצרף כתובות וטלפונים של חברות-התעופה (כנראה, עבור מי שיש לו מחשבות שניות) ומה שכטוח, בטוח גם את מיספר הטלפון של בית-המעצר באביר-כביר (824982).

לפיין יש אפילו הכתובות לחוזרים בתשובה, הרוצים לעשות זאת כי אנגלית: מכון מאיר לגברים, מדרשיית אורה לנשים.

לפנות מזרחה. המרדף עוסק בחיי יומיום הצפויים לעולה החדש, על יתרונותיהם וחסרונותיהם. נכון שלישראל משק רציני, אפילו מייצאים טוליפים להולנד, חומרה אלקטרונית לארצות-הברית וגוריאריות לאפריקה, אך החיים בה לא כדיוק קלים. לדעתו של פיין זקוקה מישפחה לפחות ל-710 דולר בשביל לגמור איכשהו, את החודש ולדעת הלישכה המרכזית לסטטיסטיקה: 750. עם 1260 דולר אפשר כבר לחיות לא רע (מכונת פיאט, שלושה חדרים כפרבר תל-אביבי ושעורי באלט או קאראטה לילדים). אבל צריך 2340 דולר בשביל לחיות טוב (שתי מכונות, עוזרת שלוש פעמים בשבוע).

הניתוח הזה רק מבטיח שהקורא הממוצע של המרדף יסכים עם פיין שאילו היה משה רבנו פונה, בשעתו, מזרחה, במקום צפונה, היתה ישראל בסעוריה וכל העניין היה נראה אחרת (בזכות הנפט, לא החול).

מישפט

ללכת הביתה

הנאשמת רצחה לורז

את הדין, ברי שתשתחרר

"אני רואה שאת לא מנוסה בעניינים כאלה ואני מציע לך שתשקלי שנית. אני לא חושב שיש לך סיכויים להשתחרר עכשיו", אמר השופט דויד ולך לנאוה סיאס, שעמדה לפניו אובדת עצות.

נגד נאוה (העולם היה 4.7.84) הוגש כתבי-אישום על שתי פריצות לחנויות כבשטים, כיוך עם אחרים. נאוה היא צעירה בלונדית חיוורת הנמצאת בינתיים כמעצר. כאשר הוגש כתבי-אישום נגדה, ביקש התובע אברהם טל, לעצור אותה עד תום

המסדר לעולה החדש (באנגלית) — הוצאת מסדה — 230 עמודים.

ההליכים. נאוה והוריה, שזו להם הפעם הראשונה בכתמי-שפט, לחצו על הסניגור לטעון מייד את התנגדותו למעצר ולשחרר את נאוה. לא עלה כלל על רעתם כי יש אפשרות שנאוה אמנם תעצר עד תום ההליכים.

זה בניגוד לנוהג שלי, לטעון בלי לקרוא קודם את חומרי-הראיות, ציין הסניגור, ששי גז, בפני בית-הדין, אבל הנאשמת והמישפחה לוחצים עלי שאטען כעת, כרי שהיא תשתחרר ממעצר.

"את חושבת שאת הולכת מכאן הביתה?" שאל התובע בתמיהה את נאוה. השופט החליט להתערב ואמר לנאוה כמה מילים על חומרת העבירה ועל מצבה המישפטי. הרברים שכנעו את הנאשמת והמישפט נדחה לשבוע. כאשר יצאה נאוה מן האולם מלווה בשוטרת, נפלה על צווארם של הוריה ופרצה בככי מר. היא הבינה לפתע שהשיבה הביתה עדיין רחוקה מאד.

הקלאות

40 אריות

זה לא מספיק

סתרן מהסבני

למלחמת הפלאחים

ביעלים הרעבות

הבקשה שהגיעה לפארק הסאפארי ברמת-גן מקיבוץ עלומים בצפון הנגב היתה משונה ביותר. הקיבוץ ביקש עשרה קילו גללי אריות.

אחרי בירור חזר עננו אנשי הסאפארי לבקשה ברצון. התברר שלעלומים (קיבוץ דתי המצוי ליד צומת סעד) היתה בעיה עם היעלים באזור, שהרבו ללחוך את שדותיהם ופגעו כך ביבוליהם. ואז גילה אחד מחברי המשק, בירחון מיקצועי

נאשמת סיאס

התובע שאל, השופט התערב

אמריקאי, כי ריחן של חיות טורפות (או ריח הפרשותיהן, לפחות) דיו להרחיק את היעלים הרעבים מן השדות.

גללים במעבדה. אנשי עלומים פיזרו את הגללים סביב שדות החיטה והכותנה שלהם, ואכן אף גבעול לא נאכל. מעוררים מן ההצלחה פרסמו הפלאחים מעלומים את הבשורה הטובה בין הקיבוצים וככך יצרו בעיה חדשה לסאפארי.

כי, כאשר גם קיבוצים מן הגליל ביקשו להסתייע בגללי אריות מן הסאפארי, הרימה ההנהלה ברמת-גן את הידיים: 40 אריותיהם שטילים, אחרי הכל, רק כמות מוגבלת של גללים. המוצא הצפוי: פיתוח תחליף סינתטי לגללי אריות כמעבדה.